

KRÁSNÁ HOLKA

„Kdo řídil?“

„Já.“

„Jak došlo k nehodě?“

„Nevím. Vážně nevím.“

Lékař naznačil, že už to stačí. Policista sklapl poznámkový blok a opustil pooperační pokoj. Výpověď nesouhlasila ze zjištěnými fakty, ale na upřesnění byl čas. Od havárie na okresní silnici ještě neuteklo ani čtyřadvacet hodin.

„Bylo přibližně půl páté odpoledne,“ vyprávěl řidič stříbrného peugeotu. „Blížil jsem se k Volyni a v úseku, kde je ve stromořadí snížená rychlost na sedmdesát kilometrů v hodině, jsem si všiml, že škodovka v protisměru nedrží stopu, ale prudce zajíždí na mou stranu silnice. Reflexivně jsem uhnul, minuli jsme se o vlásek, jenže dodávka za mnou už tolik prostoru neměla. V zrcátku jsem viděl náraz a pak slyšel tu ránu.“

Zastavil jsem a běžel na pomoc. Dodávka stála napříč silnice, zadní část měla pomuchlanou, kabina byla celkem neporušená. Řidič už taky vylézal ven a hnali jsem se k příkopu, kde ležela ta škodovka převrácená na střechu. Páchl tam rozlitý benzin, ale našťáště to nechtlo. Nejdřív jsme se pokoušeli převrátit vůz zpátky na kola, to se nám však nepovedlo. Zkřížené dveře se otevřít nedaly, proto jsme odstranili zbytky rozbitého skla a skrz přední okno vytáhli pomláceného chlapíka, a potom tu holku. Byla celá od krve a nedýchala. Nemohl jsem tomu věřit, zkoušel jsem ji oživit, ale marně. Doktor, co dorazil na pomoc, říkal, že se nedá vůbec nic dělat. Ani do záchran-ky ji už nenaložili.“

● ● ●

Jaroslav Bauer a Kamila Votýpková. Dvě jména a řada otázek. Kdo z nich řídil v okamžiku nehody? Škodovka patřila jednadva-
cetitiletému Bauerovi, respektive jeho rodi-
čům. Mládenec tvrdil, že za volantem byl

on sám. Odborníci z patologie byli jiného názoru. Zranění, kterým mladičká slečna Votýpková podlehla, odpovídala tomu, že seděla v levé straně vozu. Zlomeniny, modřiny, stopy po bezpečnostním pásu, který k záchraně života nestačil.

A proč tak nečekaně a prudce automobil vybočil do protisměru?

Vyšetřovatelé probrali osudový den dvou mladých lidí zpátky hodinu po hodině.

„Jarda za Kamilou pálil, to věděl každý,“ vyprávěl kamarád. „Ona to totiž byla moc pěkná holka. To auto si k vodě bral jenom kvůli ní. Jinak by šel pěšky nebo přijel na kole. Takhle si nemohl dát ani pivo.“

Koupaliště na říčce Volyňce bylo ten den plné lidí, na pískovém kurtu se hrál volejbal, před stánkem s občerstvením se tvořila fronta žíznivců.

„Bylo to fajn, vážně,“ vzpomínala přítelkyně. „Jára se před Kamilou trochu předváděl, ale šlo mu to, byl docela zábavný. Tak jsme tam blbli až do odpoledne, pak povídala Kamila, že už musí jít. A Jára na to, že ji svezí. Já měla stejnou cestu, ale nechtěla jsem jim to kazit. V Americe se taky lidi seznamují v autě.“

Podle výpovědí svědků opustila dvojice koupaliště přibližně v půl třetí odpoledne. Slečně Votýpkové v té chvíli zbývaly nece-
lé dvě hodiny života.

● ● ●

„Co je s Kamilou?“

Policista se podíval na lékaře, ten lehce kývl hlavou. Jednou se to stejně dozvědět musí.

„Bohužel, je mrtvá.“

„Ježišmarjá...“

„Musím opakovat jednu otázku. Kdo řídil ten automobil?“

„Ona, Kamilka,“ řekl pacient po chvíli ticha.

Nesrovnalosti do sebe začaly zapadat. Původně slečna Votýpková skutečně mřila

domů, ale nechala se přemluvit na malý autovýlet. Jaroslav Bauer byl nadšen. Co si mohl přát víc? Vysněná dívka vedle něj, kraj vonící létem, naděje na krásné věci přístí.

„Nechceš si to zkusit?“

Chtěla, moc chtěla. Na podzim se chystala do autoškoly, a o tom, že sama řídí vůz, se jí občas zdálo.

„Když já nevím...“

„Uvidíš, že to nic není.“

Vyměnili si místa.

„Jedničku, teď pomaličku pouštěj spojku a přidávej plyn.“

Auto se rozjelo trochu trhavě, ale rozje-
lo se.

„Zkus tam dát dvojku.“

Kolem otevřených okének ubíhal kraj. Kamila Votýpková byla dobrá žákyně, za necelou hodinu opakovaných manévru už ovládala vůz poměrně dobře. Opustili širokou polní cestu a vjeli na okresní silnici. Provoz byl nepatrný. Dívka byla okouzlená jízdou, její učitel pomalu ztrácel ostražitost.

„Neboj se, přidej.“

Na úseku obklopeném stromořadím se to stalo. Z pravé strany vběhl na vozovku šedi-
vý králík a zděšeně kličkoval před chladi-
čem vozu. Kamila strhla volant a ve zmatku místo na brzdu dupla na plyn. Automobil dostal smyk, protijedoucího peugeotu ještě minul, dodávce za ním se už vyhnout nedo-
kázal. Následoval náraz, odhozená škodov-
ka vletěla do příkopu, kde se převrátila koly vzhůru.

„Byla to moje vina,“ řekl Jaroslav Bauer.

Policista pokrčil rameny. Samozřejmě, že byla. Jenže na nějaké právní pojednávání celé záležitosti byl ještě čas. V pooperačním pokoji tiše bzučely a pípaly složité elektro-
nické přístroje.

Antonín JIROTKA

Ilustrační foto JIŘÍ NOVÁK

*Jména účastníků nehody byla
z pochopitelných důvodů změněna*